

Конфликтът в Персийския залив не е политическа абстракция, а въпрос на национална сигурност

Президентът на Атлантическия клуб Соломон Паси пред в. „Демокрация“

– Г-н Паси, миналата седмица 14 интелектуалци, сред които вие, Асен Агов, Огнян Минчев, Иван Кръстев, Иван Гарелов и др., възстановиха дейността на комитета Кувейт. Обяснете причините за възобновяване на една от пионерските прояви на гражданското общество у нас, каквато в случая се явява комитетът Кувейт?

– Комитетът Кувейт се роди през горещата есен на 1990 г. по инициатива на Иван Гарелов. Той беше създаден, за да декларира позицията на широки обществени кръгове у нас, обявили се категорично против агресията на Саддам в Държавата Кувейт и подкрепили международната коалиция, създадена

от САЩ. Комитетът Кувейт беше общественият катализатор, който предизвика и декларацията на ВНС, с която България се присъедини към многонационалните сили в Персийския залив. Смятам, че това решение на ВНС беше един от крайъгълните камъни на новата външна политика на Република България. След приключването на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“, разбира се, нямаше повече нужда от дейността на нашия комитет, но подобна необходимост възникна сега след нарастването на напрежението в Персийския залив. Смятаме, че България трябва да вземе една ясна и категорична позиция, и изказваме обществената подкрепа в правителствените усилия в

Соломон Паси

тази насока. За нас конфликтът в Персийския залив не е никаква политическа абстракция, а въпрос на национална сигурност. Защото оръ-

жията, които Саддам укрива от международната инспекция, са потенциално опасни както за нашите съседи, така и за България. София е отдалечена само на 2000 км от Багдад...

– Как оценявате декларацията на българското правителство за кризата в Персийския залив?

– България вече има две декларации по кризата в Персийския залив – една на външно министерство и една на кабинета. Забелязва се, че и двете потвърждават цивилизационния избор, който България е направила в своята външна политика. Разбира се, широките обществени кръгове, какъвто е нашият комитет Кувейт, могат да си позволят от самото начало да заявят една

съвсем категорична позиция, докато е нормална правителствената позиция да еволюира успоредно с еволюцията на конфликта в Персийския залив.

– Смятате ли, че ще се стигне до военна намеса срещу Ирак през следващата седмица? И защо според вас, когато през 1991 имаше шанс реално да бъде свален от власт Саддам, това не бе сторено?

– Искрената ми и дълбока надежда е да не се стигне до военен конфликт в Персийския залив. Но надеждите са едно, а реалностите са друго и дали това ще стане, ще разберем още през следващата седмица. През 1991 г. имаше няколко обстоятелства, които попречиха на коа-

лицията около САЩ да свали Саддам от власт. Първото е, че ако САЩ си бяха поставили тази цел да бъде постигната с цената на всичко, те нямаше да получат широката международна подкрепа, включително подкрепата на множество арабски страни в конфликта с Ирак. Второто съображение бе, че ако Саддам бъде отстранен от власт, това щеше да донесе дестабилизация в Ирак и специално до възпламеняване на кюрдския въпрос, който щеше да има непредсказуемо развитие. Така или иначе, каквито и да са били съображенията през 1991 година – ясно е, че с политиката си срещу международната сигурност Саддам не може да остане дълго на власт.#